

Proloog

22 AUGUSTUS 1899

Margaret Lounsbury kneep haar ogen een beetje dicht, vanwege het zonlicht dat op het rimpelende water van Tumbledon Lake weerkaatste en trok haar breedgerande strohoed iets verder over haar voorhoofd. Daarna pakte ze de roeispaan aan haar kant van de ruim anderhalve meter lange boot.

‘Ben je er klaar voor?’ Haar vader, Daniel Lounsbury, stak zijn roeispaan in het water en keek Maggie met lachrimpeltjes om zijn ogen aan. Zijn roodbruine baard bedekte de helft van zijn gebruinde gezicht, maar kon zijn glimlach niet verhullen.

‘Ja!’ Ze schonk hem een glimlach en liet haar roeispaan zakken voor de eerste haal.

‘Het zonlicht is vandaag erg fel, vooral hier op het water.’ Haar vaders blik ging naar de rotsachtige oever en de bossen aan de overkant van het meer. Vijf jaar geleden had hij met zijn ploeg een deel van de Debdon Burn afgedamd, waardoor de smalle vallei vol water was gestroomd en dit prachtige meer in het meest noordelijke gedeelte van het landgoed was ontstaan. Dit was slechts een van de vele dingen die hij als leidinggevende landschapsarchitect in dienst van Sir William Harcourt van Morningside Manor tot stand had weten te brengen.

‘Heb je een speciale plek in gedachten voor onze picknick?’ Maggies moeder, Abigail Lounsbury, zat met Maggies zusje Violet op haar schoot achter in de boot.

‘Ik heb een prachtige, kleine vallei omzoomd door berken ontdekt.’ Papa draaide zich om en keek met een brede glimlach naar Maggies oudere zus, Olivia, die voor in de boot een plaatsje had gevonden. ‘Dat is de perfecte plek om jouw verjaardag te vieren.

Het is net een sprookjesbos.’

Olivia’s ogen glinsterden. ‘Ik kan niet wachten tot we er zijn.’

Opgewekt haalde Maggie haar roeispaan door het water. Met de warme zonnestralen op haar schouders en haar familie om zich heen kon ze zich geen fijnere dag voorstellen dan deze.

Een briesje blies een haarlok over haar wang.

‘Het ziet ernaar uit dat we regen krijgen.’ Met een fronsende blik knikte haar moeder naar het westen en ze drukte Violet iets dichter tegen zich aan.

Boven de bomen aan de waterkant waren dikke, grijze wolken te zien, maar verder was de hemel nog bijna helemaal blauw.

Papa keek even aandachtig naar de wolken. ‘Maak je geen zorgen,’ zei hij toen, ‘dat is nergens voor nodig.’ De zelfverzekerde klank in zijn stem stelde Maggie gerust. Er was niemand die meer af wist van planten, dieren en het weer dan haar vader. Als hij niet bang was dat een storm hun picknick in het water zou laten vallen, was er geen reden tot bezorgdheid.

Uit het gras op de verste oever van het meer steeg een witte reiger op. Violet slaakte een kreet van opwinding toen hij op hen af vloog en ze probeerde zich los te wurmen uit haar moeders greep. Het zag eruit alsof ze het liefst ter plekke over de rand van de boot wilde klimmen, maar haar moeder hield haar stevig vast.

Papa grinnikte. ‘Ik geloof dat Violet graag wil zwemmen.’

Olivia draaide zich naar hen toe. ‘Wat wil zij nu niet? Behalve dan misschien gekookte worteltjes en een middagslaapje.’

Maggie glimlachte. Olivia sloeg de spijker op zijn kop. Een paar maanden na haar eerste verjaardag was Violet zich al gaan verzetten wanneer ze overdags op bed werd gelegd en gekookte worteltjes had ze nooit lekker gevonden.

‘Er wordt vandaag niet gezwommen,’ zei mama op ernstige toon, maar Maggie zag pretlichtjes in haar ogen.

‘Kom op, Maggie,’ riep papa, terwijl hij zijn roeispaan door het diepe water haalde.

Ze concentreerde zich weer op het roeien en pakte het ritme van haar vaders krachtige slagen zonder veel moeite op. Toen ze

zich midden op het meer bevonden, hoorde Maggie een vreemd klotsend geluid. Ze keek naar beneden en zag water bij haar schoen. Geschrokken tilde ze haar voet omhoog. ‘Papa, kijk!’

Hij volgde haar blik en zijn ogen werden groot van schrik. Snel trok hij zijn roeispaan uit het water en controleerde de romp van de boot.

Mama schoot recht overeind. ‘Wat is er, Daniel?’

‘Het lijkt erop dat we lekkage hebben.’ Zijn stem bleef kalm, maar de spieren in zijn kaak spannen zich.

‘Wat?’ Olivia keek geschrokken naar Maggie.

Mama sloeg haar armen nog steviger om Violet heen. ‘Hoe groot is het lek?’

‘Ik weet het niet.’ Met een frons op zijn gezicht onderzocht hij de bodem van de boot en pakte toen zijn druipende roeispaan op. ‘Roeien, Maggie, we moeten terug naar de kant.’

Met trillende handen pakte Maggie haar roeispaan vast.

Olivia stond op, waardoor de boot begon te schommelen. ‘Zijn we niet dichterbij de overkant?’

‘Olivia, ga zitten!’ Iedereen schrok van papa’s scherpe toon.

Olivia ging weer zitten en papa stak zijn roeispaan in het water.

Maggies hart bonsde in haar oren, terwijl ze het tempo van haar vader probeerde bij te houden. Maar ook als het haar zou lukken om net zulke krachtige slagen te maken als hij, zouden ze dan de aanlegsteiger bereiken voordat hun boot volgelopen was?

Wat als dat niet zo was?

Zij was een ervaren zwemmer. Haar vader had haar het zwemmen bijgebracht toen ze nog maar zeven was. Ze zou zich wel redden. Maar mama en Olivia hadden nooit willen leren zwemmen en Violet was nog te jong.

Maggie klemde haar kaken op elkaar en trok de roeispaan door het water. Haar armen brandden van de inspanning, maar door het snelle roeien leek er alleen maar nog meer water in de boot te komen. Het klotste al om haar enkels en de zoom van haar donkerblauwe rok was ook al nat.

‘Daniel, het is te ver! We halen het nooit!’ Maggies benen werden slap bij het horen van de paniek in haar moeders stem.

‘Roeien, Maggie!’ zei papa op grommende toon, en hij hief zijn roeispaan weer op.

Maggie greep haar roeispaan nog steviger vast en wierp een snelle blik op de steiger. De paniek greep haar bij de keel en benam haar de adem. Ze waren nog maar op de helft. Mama had gelijk. Het zou niet lang meer duren of het water stroomde over de rand van de boot naar binnen en dan zou de boot zinken.

‘Papa!’ Olivia schoof zo ver mogelijk naar voren, maar kon niet ontsnappen aan het water bij haar benen.

Violet sloeg haar armen om mama’s nek en begon klaaglijk te huilen.

Papa’s blik ging van de een naar de ander. ‘We zullen moeten zwemmen, Maggie. Neem jij Violet. Ik help mama en Olivia.’

Maggie verstarde van angst. Ze knipperde met haar ogen en probeerde zich op de steiger te concentreren. Ze waren er nog minstens achthonderd meter of misschien nog wel meer bij vandaan. Als Violet rustig bleef, was ze mogelijk wel in staat om haar tijdens het zwemmen vast te houden, maar hoe kon papa mama en Olivia helpen?

Papa pakte Violet uit mama’s armen.

‘Nee, Daniel!’ Mama wilde haar jongste dochter terugpakken. Haar gezicht was spierwit en haar ogen stonden vol tranen.

‘Kalm blijven, Abigail. Maggie zorgt voor Violet.’ Hij gaf Violet aan Maggie.

Haar handen trilden toen ze haar tegenspartelende zusje overnam en haar stevig vastpakte.

‘We rekenen op je, Maggie.’ De liefde en vastberadenheid straalden uit papa’s ogen. ‘Bescherm je zusje. Zwem onder geen voorwaarde naar de boot terug. Beloofd?’

Maggie slikte moeizaam. ‘Ja, papa.’ Haar ogen brandden en ze wilde zeggen dat ze van hem hield en haar best zou doen, maar daar was geen tijd meer voor.

‘Ga nu.’ Hij hielp haar over de rand van de boot het koude water in.

Trappelend met haar benen om te blijven drijven, draaide ze zich op haar rug en trok Violet op haar borst. Met haar armen onder die van Violet zwom ze bij de boot vandaan.

De schok van het koude water en het gewicht van haar natte rok en blouse trokken haar naar beneden, maar ze worstelde zich door het water heen, terwijl ze Violet tegen zich aan gedrukt hield en zo hard mogelijk met haar benen trappelde.

O, God, wees ons genadig. Red ons gezin!

Tranen en het water van het meer vulden haar ogen en benamen haar het zicht op haar familie en de boot. Het geruis van het water susde in haar oren, maar desondanks hoorde ze het angstige gehuil van haar moeder, het roepen van haar vader en het hartverscheurende hulpgeroep van Olivia. Maar Maggie moest verder en de belofte aan haar vader gaf haar kracht.

Violet jammerde en draaide haar hoofd van links naar rechts, maar daarna leunde ze achterover op Maggies borst, verdoofd door het koude water en de angstaanjagende gebeurtenissen.

Maggie zwom verder en luisterde of ze haar vaders zelfverzekerde stem of de slagen van zijn roeispaan achter zich kon horen. Maar de enige hoorbare geluiden bestonden uit haar eigen zwoegende ademhaling en het klotsende water.

Eindelijk raakten haar voeten de modderige bodem. Ze sleepte zichzelf en Violet uit het water. Haar benen trilden en het water droop uit haar kleren. Het gewicht van de natte kleding trok haar naar beneden, maar ze dwong zichzelf te blijven staan. Ze draaide zich om en veegde over haar wangen.

Haar ogen zochten het meer af, maar er was niets wat de rimpels in het water onderbrak. Geen boot. Niemand van haar familie. Verbijsterd knipperde ze met haar ogen en speurde het rustige meer af.

Waar waren ze? Hoe konden ze allemaal zijn verdwenen?

Violet klampte zich huilend vast aan Maggies doorweekte rok. Een koude windvlaag deed Maggie huiveren en tandenklapperen.

Er schoven wolken voor de zon, waardoor er een grijze schaduw over het water kwam te liggen. Dikke regendruppels spetter-

den op de grond en het duurde niet lang voordat het hevig regende en waaide. Maggie bleef echter roerloos staan en keek strak naar het meer.

Haar vader had ongelijk gekregen. Er was een storm opgestoken. Een veel zwaardere storm dan ze zich ooit had kunnen voorstellen.

Ze keek nog eenmaal de oever langs en luisterde ingespannen of ze de stemmen van haar geliefde ouders en zus hoorde, maar het enige wat klonk, was de roep van de reiger die uit het water opsteeg en over het meer naar de oostelijke oever vloog.

Maggie liet zich op de modderige oever zakken en trok Violet in haar armen, terwijl de regen en tranen over hun wangen stroomden.

VIER JAAR LATER
APRIL 1903

Maggie draaide de hoedenstandaard om en inspecteerde de gele strohoed met de brede rand. Rond de bolling van de hoed was een krans van zijden, rode roosjes aangebracht, met kleine korenbloemen ertussen. Hij was werkelijk prachtig. Ze zag zichzelf al met deze hoed op een tuinfeest of een high tea in Londen.

Niet dat ze binnenkort voor zulke gelegenheden naar Londen zou gaan of deze prachtige hoed zou dragen. Ze zuchtte zacht en leunde achterover op haar stoel.

‘Ik vind de kleurencombinatie en de keuze van de bloemen heel mooi, maar als je de hoed naar de zin van Mrs. Huntington wil maken, moet je er een paar struisvogelveren bij doen,’ zei oma Hayes vanachter de lange, glazen toonbank aan de andere kant van de hoedenzaak. Haar bril met zilverkleurig montuur stond halverwege haar neus en haar roze wangen rimpelden, toen ze Maggie met een veelbetekenende glimlach aankeek.

Maggie klakte met haar tong en keek weer naar de hoed. ‘U zult wel gelijk hebben.’ Ze hield niet van de opzichtige ontwerpen met veel veren en linten, maar het leek erop dat de meeste vrouwen dat soort hoeden wilden dragen, vooral degenen die voor het balseizoen naar Londen gingen.

Ze pakte twee gele struisvogelveren uit de doos op de plank en haar naald en draad. Oma had deze hoedenzaak geopend toen ze bijna vijfentwintig jaar geleden weduwe was geworden en in haar eigen onderhoud moest voorzien. Ze wist precies hoe ze haar klanten tevreden moest stellen en had Maggie geleerd de modieuzeste hoeden van Northumberland te vervaardigen.

De laatste paar jaren waren oma's handen door de reuma echter steeds stijver geworden en nu deed Maggie het grootste deel van het ingewikkelde werk. Oma maakte nog wel enkele hoeden en hield het toezicht op de winkel. Verder gaf ze Maggie tips bij een nieuw ontwerp.

Maggie glimlachte en werd vervuld met warme gevoelens voor haar grootmoeder. Wat hadden Violet en zij zonder haar moeten doen? Oma had hen in huis genomen toen geen enkel ander familielid zich om hen bekommerde.

'Mogen we vandaag koffiebroodjes bij de thee?' Maggies zesjarige zusje keek Maggie met grote puppyogen aan. Ze zat op een stoel achter de toonbank, naast oma.

Maggie negeerde de vraag en keek naar de hoed in haar handen. Violet was een schat, maar haar trek in zoetigheden leek niet te stillen.

Haar zusje vouwde haar handen onder haar kin. 'Alsjeblieft, Maggie. Ik vind koffiebroodjes heel lekker en we hebben ze al zo lang niet op.' Maggie had een week eerder nog koffiebroodjes in de theewinkel van Mrs. Fenwick gekocht, maar voor een zesjarige voelde dat vast als heel lang geleden. 'Je had beloofd erover na te denken.' Violet glimlachte lief en probeerde Maggie te verleiden door met haar lange, donkere wimpers te knippen.

Maggie onderdrukte een zucht. Ze vond het vreselijk om haar zusje iets te weigeren, maar wanneer ze een paar shillings aan een traktatie bij de thee uitgaf, zou ze ergens anders op moeten bezuinigen.

Toen Maggie geen antwoord gaf, klaarde Violets gezicht op. 'Je kunt gewoon doorwerken. Ik kan ze halen. Ik ben oud genoeg.'

De theewinkel bevond zich recht tegenover hen. Violet vond het geweldig wanneer ze muntjes kreeg toevertrouwd en zelf de broodjes mocht gaan halen, die ze in een papieren zak meekreeg.

'Alsjeblieft, Maggie.' Violets klagende stemmetje maakt Maggie verdrietig.

Ze moest zo vaak nee zeggen. Misschien kon ze een manier bedenken om hun budget iets te verruimen. 'Goed dan. We kun-

nen vandaag wel koffiebroodjes eten. Haal het geldtrommeltje maar.'

Met een grijns alsof ze een hoofdprijs had gewonnen, sprong Violet van haar stoel en verdween achter het gordijn dat de winkel van de kleine woonkamer en de keuken aan de achterzijde scheidde. De enige twee andere kamers in het huis waren de kleine slaapkamer van Maggie en Violet op de bovenverdieping en oma's kleine slaapkamer achter de keuken.

De bel boven de voordeur klingelde. Maggie keek op en zag Mrs. Eugenia Huntington en haar achttienjarige dochter, Elyse, binnenkomen. Beiden vrouwen droegen een chic mantelkostuum en een grote, prachtig afgewerkte hoed.

Oma stond op. 'Goedemorgen, Mrs. Huntington, Miss Elyse.'

Mrs. Huntington beantwoordde de groet en Elyse gaf oma en Maggie een knikje. De jonge vrouw bereidde zich voor op haar debutantenseizoen in Londen. Maggie had van een van haar vriendinnen gehoord dat Mrs. Huntington genoeg japonnen voor Elyse had besteld om diverse grote koffers mee te vullen. En dan waren er natuurlijk nog al die hoeden, handschoenen, parasols en schoenen die mee moesten.

Er ging een steek door Maggies hart. Als haar ouders nog hadden geleefd, zou zij nu ook bijna vijfhonderd kilometer zuidwaarts zijn gereisd om in Londen aan het seizoen deel te nemen. Misschien had ze dan zelfs al een huwelijksaanzoek gehad. Haar overleden vader was een zeer gerespecteerde landschapsarchitect geweest en had zowel in Londen als in het hele land veel families van goede afkomst gekend.

De dood van haar ouders en zus had echter alles veranderd.

De enige toekomst die ze zich nu nog kon voorstellen, was onlosmakelijk verbonden met de hoedenzaak. Daar zou ze haar dagen doorbrengen met geld verdienen voor haar oma en zusje door middel van het ontwerpen van hoeden die ze zelf nooit zou dragen.

Oma liep om de toonbank heen. 'Maggie is net bezig met de laatste steekjes aan een van de hoeden voor Miss Elyse, maar ik geloof dat de andere die jullie hebben besteld, al klaar zijn.'

‘Ja, deze twee zijn af.’ Maggie pakte een lavendelkleurige hoed met een brede rand van de plank en legde hem op de toonbank. Daarna pakte ze een crèmekleurige hoed met roze roosjes en legde deze naast de ander.

‘O, ze zijn prachtig.’ Elyse liep met een stralend gezicht op Maggie toe.

Mrs. Huntington volgde haar, maar fronste haar wenkbrauwen, terwijl ze de hoeden bekeek. ‘Ik ben bang dat ze allebei te eenvoudig zijn.’ Ze knikte naar de lavendelkleurige hoed. ‘Deze heeft nog wat meer bloemen en linten nodig, misschien zelfs ook wat kant en gaas.’

Elyse draaide zich om naar haar moeder. ‘Maar, mama, ik vind –’

De oudere vrouw stak haar vinger op en maande haar dochter tot zwijgen. ‘Jouw hoeden moeten uniek zijn in hun soort en de aandacht trekken, zodat je zult opvallen in de menigte.’

Maggie hield met moeite een weerwoord binnen. Meer versiering zou zeker de aandacht trekken, maar de hoed ook overdadig en opzichtig maken. Misschien kon ze Mrs. Huntington van gedachten doen veranderen wanneer ze zag hoe mooi de hoed Elyse stond. ‘Zullen we hem even passen en kijken hoe hij staat?’

Mrs. Huntington knikte, maar de frons verdween niet van haar gezicht. Elyse zette haar hoed af en deed een stap naar voren. Maggie plaatste de lavendelkleurige hoed op het hoofd van de jonge vrouw. Ze draaiden zich allemaal naar de staande spiegel op de toonbank en beoordeelden hoe de hoed Elyse stond.

Oma verschikte de hoed een klein beetje, zodat hij iets schuiner kwam te staan. ‘De kleur benadrukt haar blauwe ogen en laat ook haar huid heel mooi uitkomen.’

Mrs. Huntington keek aandachtig naar de hoed. ‘Hij heeft echt meer bloemen en linten nodig. En misschien aan de zijkant een wijnrank. We willen dat hij vanuit iedere gezichtshoek indruk maakt.’

Achter Mrs. Huntingtons rug rolde Maggie met haar ogen. Er was nauwelijks ruimte om nog meer bloemen op de hoed te naai-

en, en een wijnrank zou belachelijk staan. Ze wilde er net iets van zeggen toen ze de waarschuwende blik van haar oma ving.

Maggie onderdrukte een zucht. Hoe vaak had haar oma haar al verteld dat ze de wensen van de klant moest honoreren en een manier moest bedenken om hen tevreden te stellen?

Ze bukte en haalde haar mandje met zijden roosjes onder de toonbank vandaan. 'Misschien kunnen we wat bloemen aan de zijkant toevoegen.' Ze koos drie kleine roosjes en stak ze tussen de andere bloemetjes op de hoed.

Met opgetrokken wenkbrauwen bekeek Mrs. Huntington het resultaat. 'Dat is beter, en nu de linten.'

Maggie pakte een klos met groen fluwelen lint. 'Deze kleur vormt een mooi contrast met de bloemen.' Ze bond een paar lusjes om de roosjes en deed een stap naar achteren.

'Dat is een goede keus.' Oma stopte het uiteinde van het lint aan de achterkant in de hoed.

Mrs. Huntington zuchtte. 'Er is geen tijd meer voor iets nieuws, want we gaan morgenochtend al naar Londen. We zullen het er-mee moeten doen.'

Maggie voelde de hitte naar haar wangen stijgen. Er was niets mis met die hoed! Hij was net zo mooi als welke hoed dan ook die in de winkels in Londen werd verkocht. Oma en zij hadden zich op diverse catalogi geabonneerd om er zeker van te zijn dat hun ontwerpen volgens de laatste mode waren.

Oma stapte naar voren en blokkeerde Mrs. Huntingtons zicht op Maggie. 'Laten we de andere ook eens bekijken.' Ze zette de crèmekleurige hoed bij Elyse op, terwijl Maggie met haar armen over elkaar van een afstandje toekeek.

Elyse draaide haar hoofd van links naar rechts en keek aandachtig in de spiegel. 'Ik vind het heel mooi dat de rand aan de zijkant omhooggeslagen is en daaronder bloemetjes zijn gezet.'

Mrs. Huntington deed een stap naar links en bekeek de hoed vanaf die kant. 'Misschien dat hij wat voller toont wanneer je meer gaas en veren toevoegt.'

Oma trok een grijze wenkbrauw op en keek naar Maggie.

Maggie klemde haar kaken op elkaar en pakte het mandje met gaas van de plank achter de toonbank. Ook al was ze het niet met Mrs. Huntington eens, ze mocht haar voorstellen niet negeren.

Oma pakte wat crèmekleurig gaas uit de mand en vlocht een stukje door de bloemetjes heen. ‘We kunnen deze op de bol van de hoed bevestigen en een paar veren aanbrengen, zodat de hoed iets hoger lijkt.’

Mrs. Huntington knikte. ‘Ja, dat is precies wat hij nodig heeft.’

Violet had de hele tijd geduldig staan wachten, maar nu trok ze aan Maggies mouw en hield het trommeltje omhoog.

‘Een moment alstublieft,’ verontschuldigde Maggie zich tegenover de vrouwen. Ze draaide zich om, haalde het deksel van het trommeltje en pakte er twee muntjes uit. ‘Goed uitkijken met oversteken,’ fluisterde ze in Violets oor, ‘en in de winkel netjes op je beurt wachten.’

Violet knikte enthousiast. ‘Dat zal ik doen.’ Daarna haastte ze zich naar buiten.

Maggie keek haar zusje door het raam na. Violet stopte aan de rand van de weg, keek beide kanten op, stak snel over en liep de theewinkel in. Maggie wendde zich weer tot hun klanten.

‘Maggie is nagenoeg klaar met de derde hoed.’ Oma hield de gele strohoed met de rode roosjes en blauwe korenbloemen omhoog.

‘O, wat is die mooi.’ De jonge vrouw keek met glanzende ogen naar de hoed.

Maggie kneep haar handen samen van blijdschap. Elyse Huntington had in ieder geval een goede smaak en herkende een mooie hoed wanneer ze er een zag.

Mrs. Huntington rimpelde haar neus. ‘Nee, die kan Elyse niet dragen. Veel te informeel voor het Londense seizoen.’

Maggie hield haar adem in. Het mocht dan lang geleden zijn dat ze zelf in Londen was, ze had wel foto’s en advertenties bekeken van hoeden die op dit moment in Londen werd gedragen, en deze hoed week nauwelijks van dat modebeeld af.

Oma duwde haar bril op haar neus en keek van Mrs. Huntington naar haar dochter en weer terug. ‘Miss Elyse zal ongetwijfeld ook uitgenodigd worden voor tuinfeesten of boottochten, en deze hoed beslist –’

Mrs. Huntington schudde haar hoofd en duwde de hoed opzij. ‘Het is meer een hoed voor een winkelmeisje of een dorpsonderwijzeres.’

De vlammen sloegen Maggie uit. ‘Er is niets mis met –’

Buiten klonk de claxon van een auto, gevolgd door de snerpende gil van een kind.

Maggies hart sloeg over en rende onmiddellijk naar de deur.

Nathaniel Harcourt tuurde door het beroete raampje toen de trein vaart minderde en het station naderde.

Door het gangpad kwam een conducteur aangelopen. ‘Heatherton. Station Heatherton.’

Met piepende remmen en dikke stoomwolken kwam de trein tot stilstand. Nate stond op van de bank, pakte zijn hoed en kleine, leren tas uit het rek boven zijn hoofd en liep tussen de zitjes door. De lange rit van Londen naar Heatherton had hem ruim de tijd gegeven om over de volgende fase van zijn reis na te denken, maar het had zijn ongerustheid over de terugkeer naar Morningside niet weggenomen.

Hij stapte uit de trein en keek over het perron. Achter hem stapten mannen, vrouwen en kinderen in reiskleding uit, terwijl anderen stonden te wachten om in te stappen en richting het noorden, naar Schotland, te reizen. Heel even kwam de gedachte bij hem op om weer in te stappen en verder te gaan, maar zijn stiefmoeder was in haar brief heel duidelijk geweest: zijn vader was ernstig ziek en hij moest zo snel mogelijk komen.

De trein maakte weer een sissend geluid en een dikke wolk stoom omringde hem. Hij pakte zijn tas op en keek naar de andere kant van het perron.

Er kwam een kruier naar hem toe. ‘Hebt u hulp nodig met uw bagage, sir?’

‘Ja, alstublieft.’ Samen liepen ze naar de bagagekar. Nate wees zijn koffer aan en de kruier zette deze op zijn wagentje.

‘Kan ik mijn koffer bij u achterlaten en iemand sturen om hem op te halen?’

‘Zeker, sir.’ De kruier bevestigde een ticket aan het leren handvat, scheurde daarna het kaartje in tweeën en gaf hem het onderste deel.

Nate bedankte de kruier, gaf hem een paar muntjes en verliet het perron, met de bedoeling een paard te huren voor de laatste zes kilometer naar huis, Morningside.

Naar huis... Hij kreeg een drukkend gevoel op zijn borst en probeerde zijn tegenstrijdige gedachten van zich af te zetten door zich op de voorbijgangers te concentreren.

Er waren vier jaren verstreken sinds hij Morningside had verlaten, over de grote stalen brug boven het diepe ravijn met de beek en de begroeiing was gereden, in Heatherton de trein naar het zuiden had genomen en zijn benoeming bij de marine had aanvaard.

Hij was vastbesloten geweest om zich van zijn familie en zijn pijnlijke verleden los te maken, en dat was hem gelukt. Toch was hij nu teruggegaan om zich aan zijn belofte aan de Almachtige te houden en een poging tot verzoening te ondernemen.

Was er nog steeds tijd... of was het te laat?

Kon hij zijn relatie met zijn vader herstellen, of zou zijn vaders onverwachte ziekte hem die mogelijkheid hebben ontnomen? En hoe moest het met zijn stiefmoeder en zijn halfzus, Clara? Kon hij de kloof overbruggen die er altijd tussen hen was geweest?

Er was maar een manier om daarachter te komen. Hij moest het laatste deel van zijn reis afleggen en zijn familie bezoeken.

Hij keek de dorpsstraat in en voelde iets van zijn spanning wegvloeien. Heatherton leek nagenoeg hetzelfde als op de dag dat hij het dorp verlaten had. Aan beide zijden van de straat stonden kleine winkels en aan het eind zag hij het uithangbord van de

Red Lion Inn met daarachter een stal. Met een beetje geluk kon hij van de herbergier een paard huren.

Nate liep langs het kleine dorpsziekenhuis en keek naar de stenen boogpoort die toegang gaf tot de tuin naast het ziekenhuis. Verleende Dr. Albert Hadley nog steeds medische zorg aan de dorpelingen en inwoners uit het omliggende gebied? Nate had de kalme, zorgzame manier van behandelen en de praktische kennis van de arts altijd zeer op prijs gesteld. Net voorbij het ziekenhuis passeerde hij de Saint Peter's Church, met zijn spitse toren, rustige kerktuin en keurig onderhouden begraafplaats.

Achter hem klonk het geluid van een auto. Nate pakte zijn hoed vast en sprong net op tijd opzij, voordat de auto voorbij stoomde.

De bestuurder keek met een brede grijns achterom en zwaaide naar Nate.

De dwaas! Hij zou vaart moeten minderen en uitkijken waar hij reed, voordat hij zichzelf of een ander doodreed. Nate keek de straat langs en de adem stakte in zijn keel.

Iets verderop stapte een meisje van hooguit vijf, zes jaar met een klein pakje in haar handen de straat over.

'Kijk uit!' schreeuwde Nate.

Het meisje zette grote ogen op, maar in plaats van dat ze terugliep, rende ze verder, waardoor ze precies in de baan van de voortrazende auto kwam. De bestuurder drukte op zijn claxon, traptte op de rem en zwenkte naar links.

Nate holde naar het meisje toe, maar de auto raakte haar al. Met een hartverscheurende kreet vloog het kind door de lucht en smakte een meter verderop op straat.

Nate zat al naast haar op zijn knieën, voordat de bestuurder kans had gezien om uit zijn auto te stappen. Het meisje huilde en kronkelde op de grond. Nate zond een snel gebed omhoog, terwijl hij haar onderzoekend bekeek. Ze was niet buiten bewustzijn en hij zag ook geen bloed. Dat was positief. Hij legde zijn hand op haar schouder. 'Rustig maar, alles komt goed.'